

Ministrování s Ferdou Kuliferdou

napsal
Jan Lukeš
nakreslil
Jiří Vančura

POSTOJE PŘI MŠI SVATÉ VSTUPNÍ OBŘADY

Ahoj kamarádi, zima sice vůbec stavění sněhuláků nepřeje, ale v Tarsiciovi můžeme všechno – i z nesněhu postavit sněhuláka!

V minulých číslech jsme probrali dvě ze čtyř částí mše svaté, a to vstupní obřady a bohoslužbu slova. Dnes bude váš úkol vybarvit u jednotlivých částí mše – konkrétně u vstupních obřadů – buď figurku ministranta stojícího, sedícího nebo klečícího, podle toho, jaký postoj tu chvíli ministrant zaujímá.

1 Ministrant zazvoní na zvonek na znamení, že začíná mše svatá.

2 Začíná se zpívat píseň.

3 Je-li svatostánek v presbytáři, což většinou je, tak kněz spolu s ministranty před svatostánkem...

4 Po skončení písně kněz začne mši křížem, pozdravením shromáždění a následuje **úkon kajícího**, při kterém litujeme svých hříchů.

5 Následuje oslavný zpěv **Kyrie**, kde se dovoláváme Božího milosrdenství. Když je neděle, slavnost či svátek, pak se ještě připojí chvalozpěv **Sláva na výsostech Bohu** (kromě doby adventní a postní).

6 Poslední částí vstupních obřadů je **vstupní modlitba**. Kněz nás vybídne k modlitbě slovy: „Modleme se“, pak je chvíle ticha, následně čte nebo zpívá kněz modlitbu z knihy misál. Modlitbu „zpečetíme“ všichni zvoláním: Amen = staň se.

Kamarádi, tak jsem to s tím sněhulákováním přehnal a stal se ze mě taky sněhulák :-). Na konci stránky si můžete ověřit, jestli jste správně vybarvili jednotlivé postoje. Krásné ministrantské dny vám přeje váš

Ferda Kuliferda

Správné odpovědi:
1. stojíme, 2. stojíme, 3. poklekáme, 4. stojíme, 5. stojíme, 6. stojíme

Z pekla do nebe

Dobrý den, připravuji se na křest a u modlitby Věřím v Boha jsem narazil na to, že Pán Ježíš sestoupil do pekla. Nevím, jak to mám chápat. Že Ježíš byl ukřižován, pohřben a pak šel do pekla jako největší hříšníci?
Radek, 15 let

Stručně řečeno asi takto: Jedna věc je peklo, o kterém Pán Ježíš mluví na různých místech evangelií jako o „pekle“ (Mt 5, 29), „pekelném ohni“ (Mt 5, 22), „ohnivé peci“ (Mt 13, 42) „neuhasitelném ohni“ (Mk 9, 43) „věčném ohni“ (Mt 25, 41) apod. To je „stav konečného sebevytvoření ze společenství s Bohem a s blaženými“ (KKC 1033) a propadá mu ten, kdo „až do konce“ setrvává „ve svobodném odvrácení od Boha“, tedy ve smrtelném hříchu (KKC 1037). „Duše těch, kteří umírají ve stavu smrtelného hříchu, sestupují ihned po smrti do pekla“ (KKC 1035) a snášejí tam „pekelné tresty“ (tamtéž). Toto peklo je věčné – je to „věčný oheň“, „věčné odloučení od Boha“ (KKC 1035).

Něco jiného je to, co se v apoštolském vyznání víry (tj. v modlitbě Věřím v Boha) tradičně označuje jako „pekla“ („sestoupil do pekla“). Zatímco v pekle jsou jen zlí, do „pekla“, o kterých mluví vyznání víry, odchá-

zeli všichni zemřelí, dobří i zlí. Tato „pekla“ jsou „místo pobytu mrtvých“, a to „všech mrtvých, jak zlých, tak spravedlivých“ (KKC 633). Do těchto „pekla“ sestupovali „až do příchodu Vykupitele“ (Pána Ježíše) všichni zemřelí (KKC 633). Ve Starém zákoně se tato „pekla“ označují hebrejsky jako „šeol“ a v Novém zákoně a v dalších křesťanských textech řecky jako „hádés“, v současné češtině bychom snad mohli říci „podsvětí“, nebo „říše zemřelých“. Ti, kdo v „peklech“ jsou, „jsou zbaveni patření na Boha“ (KKC 633), to znamená, že nemají účast na bezprostředním společenství s Bohem, které je trvalým zdrojem radosti pro ty, kteří jsou u Boha v nebi (KKC 1027–1028). Avšak zatímco peklo je věčné, pobyt v této „říši zemřelých“, v „peklech“, mohl být dočasný (srov. KKC 1035).

A právě do této „říše zemřelých“, do „pekla“, nikoli do pekla, sestupuje Ježíš svou smrtí. Sdílí tak osud všech těch, kdo zemřeli před ním. Tak jako oni „sestoupili do pekla“, tak do nich sestupuje i on. Říkáme-li tedy, že Pán Ježíš „sestoupil do pekla“, říkáme tím, že skutečně zemřel, zemřel právě tak, jako zemřeli všichni lidé před ním.

Avšak jeho smrt měla mimořádný účinek! Jak to slyšíme ve čtvrté eucharistické modlitbě, Pán Ježíš „svou smrtí smrt přemohl“, a jak zase připomíná katechismus, přemohl nejen smrt, ale také jejího původce, ďábla (KKC 636). Jestliže však byla smrt přemožena, nemohla už držet v zajetí ty, za

kteří dal Pán Ježíš svůj život. Proto Ježíšovo sestoupení do „říše zemřelých“ přináší osvobození spravedlivým, kteří byli v říši zemřelých „zajati“, všem spravedlivým, kteří zemřeli dříve než on a které smrt „držela v zajetí“. Pán Ježíš sice sestupuje do říše smrti, ale zároveň těm, kteří už v ní jsou, přináší dobrou zprávu, že smrt je přemožena a že spravedlivým už nic nebrání v přístupu k Bohu (srov. 1 Petr 4, 6). Toto osvobození Pán Ježíš nepřináší komukoli – jak připomíná katechismus, Pán Ježíš nesestoupil do pekla proto, aby „vysvobodil zavržené“, ani proto aby „zničil peklo zavržení“ (KKC 633). Avšak spravedliví mají v každém případě dobrý důvod k radosti, a to nejen ti, ke kterým Ježíšova radostná zpráva dorazila v průběhu jejich života, ale také ti, kteří se jeho vítězství nad smrtí a ďáblem už nedožili.

Zcela krátce můžeme shrnout: Říkáme-li ve vyznání víry, že Pán Ježíš „sestoupil do pekla“, vyznáváme tím zaprvé, že skutečně zemřel, zadruhé, že svou smrtí přemohl ďábla a smrt, a zatřetí, že tak otevřel cestu do nebe nejen těm, kteří ho budou následovat, ale i těm, kteří ho předešli (KKC 636–637).

otec Cyril Tomáš Matějec, O. Praem.

Ptá se učitelka žáka:
„Opakoval jsi o vánočních prázdninách matematiku?“
„Samozřejmě, že jo. Podívejte – sedm, osm, devět, deset, spodek, vršek, král a eso.“

Foto: Kevin Carden - Adobe stock